

Ο Μπρούνο ένα εννιάχρονο αγόρι, μεγαλώνει στο Βερολίνο την εποχή του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, μαζί με την οικογένειά του και τον αξιωματικό του Γ' Ράιχ, πατέρα του, που ήταν πολύ προσηλωμένος στο καθήκον του.

Ο Χίτλερ, το 1943, διορίζει διοικητή τον πατέρα του στο στρατόπεδο Άουσβιτς και όλη η οικογένεια αναγκάζεται να μετακομίσει στο σπίτι που βρίσκεται δίπλα από το στρατόπεδο.

Ο Μπρούνο δυσκολεύεται στις νέες συνθήκες, του λείπει το σπίτι του, οι φίλοι του, η γιαγιά και ο παππούς του. Δεν υπήρχαν ενδιαφέροντα στο νέο σπίτι, εκτός...από «μια φάρμα», με πολλούς ανθρώπους με ξυρισμένα κεφάλια που φορούσαν ριγέ πιτζάμες, τους οποίους ανακάλυψε κρυφοκοιτάζοντας από το παράθυρο του δωματίου του. Ρωτώντας τον πατέρα του ποιοι είναι αυτοί, απάντηση δεν πήρε, παρά μόνο την απαγόρευση να πάει προς τα εκεί.

Ο Μπρούνο που του άρεσε η εξερεύνηση βρήκε διέξοδο σ' αυτό, μέχρι τη στιγμή που βρέθηκε έξω από το στρατόπεδο ή φάρμα, όπως πίστευε, και εκεί συνάντησε ένα Εβραιόπουλο, τον Σμούελ, που βρίσκεται μέσα από το συρματοπλέγμα του στρατοπέδου και έχει γεννηθεί συμπτωματικά την ίδια μέρα με τον Μπρούνο. Οι μέρες περνούν και τα δυο αγόρια δένονται όλο και περισσότερο σε μια δυνατή κρυφή φιλία που αναπτύσσεται, καθώς συναντιούνται καθημερινά στο ίδιο σημείο με το συρματοπλέγμα πάντα ανάμεσά τους.

«Το ψηλό συρματοπλέγμα βρίσκεται περιμετρικά του στρατοπέδου του Άουσβιτς. Εκεί οι Ναζί μεταφέρουν τους Εβραίους, που ζουν σε πολύ άσχημες συνθήκες διαβίωσης, μέχρι την ημέρα της εξόντωσής τους. Το συρματοπλέγμα είναι το όριο, το σύνορο δύο κόσμων, την εποχή που το Γ' Ράιχ προσπαθούσε να χωρίσει τον κόσμο και να αφανίσει από τον πλανήτη τη φυλή των Εβραίων, επειδή τους θεωρούσε «ασθένεια». Σημαίνει ακόμα το διαχωρισμό των ανθρώπων σε δύο κατηγορίες, στους ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ και σ' αυτούς που δεν είναι άνθρωποι, είναι απαγορευμένοι, όπως ισχυρίζονται οι Ναζί και συγκεκριμένα ο πατέρας του Μπρούνο».

Ο Μπρούνο και ο Σμούελ παίζουν και συγχρόνως συζητούν ό,τι τους απασχολεί, χωρίς όμως να αντιλαμβάνονται, τουλάχιστον από την πλευρά του Μπρούνο, τι ακριβώς συμβαίνει. Ο Σμούελ γνωρίζει καλύτερα την έχθρα από την πλευρά των Ναζί και είναι καλύτερα συνειδητοποιημένος για το τι συμβαίνει. Τα γεγονότα που έχει γνωρίσει μέχρι τα εννιά του χρόνια είναι αρκετά, για να τον κάνουν να μεγαλώσει γρηγορότερα.

«Το βιβλίο με ένα μοναδικό τρόπο αναδεικνύει τη ΦΙΛΙΑ που αναπτύχθηκε ανάμεσα στα δυο παιδιά κάτω από αντίξοες συνθήκες ξεπερνώντας όλα τα εμπόδια, εθνικά και ταξικά. Αυτή η απροσδόκητη φιλία που αναπτύχθηκε ανάμεσά τους, δείχνει πως όταν οι άνθρωποι κάνουν πραγματική προσπάθεια, αφήνοντας τις προκαταλήψεις για την καταγωγή και απαλλαγμένοι από όλα τα εμπόδια που μπορεί να μπαίνουν ανάμεσά τους, τότε γκρεμίζουν τείχη και βρίσκουν τρόπους επικοινωνίας γεμάτους αληθινά αισθήματα. Η φιλία τους είναι τόσο δυνατή και αληθινή που φτάνει μέχρι το θάνατο».

Ο Μπρούνο θα γυρίσει στο Βερολίνο και θέλοντας να βοηθήσει το φίλο του να βρει τον πατέρα του αποφασίζουν μαζί να τον ψάξουν μέσα στο στρατόπεδο. Ο Σμούελ τον προμηθεύει ένα ζευγάρι ριγέ πιτζάμες και από το σημείο που το συρματοπλέγμα είναι κάπως χαλασμένο, ο Μπρούνο περνάει από την άλλη πλευρά. Τώρα και οι δύο βρίσκονται μέσα από το συρματοπλέγμα. Οι διαφορές τους πλέον είναι μηδαμινές. Έμοιαζαν σαν δυο σταγόνες νερό. Ξεκινούν την αναζήτηση. Μπερδεύτηκαν όμως με μερικούς άντρες κρατούμενους στο θάλαμο αερίων και ήρθε η ώρα που πιασμένοι χέρι-χέρι έμειναν ΦΙΛΟΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ, αφού έτσι τους βρήκε το τέλος.

Όλοι αναζητούσαν τον Μπρούνο. Μα δεν υπήρχε πουθενά. Η μητέρα και η αδερφή του έφυγαν για να τον ψάξουν στο Βερολίνο. Μάταια όμως. Ούτε εκεί ήταν. Ύστερα από έναν χρόνο, ο πατέρας του ανακαλύπτει τα ρούχα του στο σημείο που τα είχε βγάλει για να φορέσει τις πιτζάμες. Μόνο τότε συνειδητοποίησε τη φριχτή αλήθεια και στο τέλος κατέρρευσε.

Διαβάζοντας το βιβλίο, πολλά είναι τα συναισθήματα που δημιουργούνται στον αναγνώστη, πόσο μάλλον όταν είναι κοντά στην ηλικία των δύο φίλων και πρωταγωνιστών του διηγήματος.

Θλίψη, Αδικία, Αγανάκτηση, Απορία είναι λίγα από αυτά που ένιωσα διαβάζοντάς το. Τους δύο φίλους σε όλο το βιβλίο τους χαρακτήριζε η αθωότητα. Μας δίδαξαν το μεγάλο χάρισμα της φιλίας, που πρέπει να τη δεχόμαστε και να τη χαρίζουμε χωρίς σκέψεις συμφερόντων. Τι είναι άραγε αυτό που μας κάνει να αλλάζουμε μεγαλώνοντας; Γιατί άραγε οι μεγάλοι να πολεμούν; Γιατί να μην προσπαθούν για τη συμφιλίωση όλων των λαών; Πιστεύω πως ο αγώνας μας για μια ζωή χωρίς μίσος, γεμάτη ειρήνη είναι υποχρέωση όλων μας.

Βασίλης Πολυχρόνης